

Arrest

**nr. 88 494 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 2 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde minderjarig te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Kosh Gombad in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Uw vader was actief bij de Hezb Islami. Hij ging regelmatig weg. Op een dag kwamen enkele gewapende mensen naar uw huis en vroegen naar uw vader. U vermoedt dat deze mensen van de taliban zijn. De mannen zegden aan uw moeder dat ze uw vader zochten en dat ze u en uw broer zouden meenemen indien ze hem niet zouden vinden. Omdat uw moeder vreesde voor uw veiligheid, besloot zij dat u en uw broer het land dienden te verlaten. Met de hulp van uw oom, die in feite uw buurman is, werd uw vlucht geregeld. Midden 2010 heeft u Afghanistan verlaten. Op 1 maart 2012 bent u in België aangekomen. De volgende dag heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de taskara van uw vader voor.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vage verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U stelde meer bepaald dat u problemen vreesde omdat uw vader bij de beweging Hezb Islami is, maar u kon, afgezien van de blote bewering dat hij voor de Hezb Islami werkte, in het geheel geen verdere uitleg geven over uw vader of diens activiteiten. Dit doet ernstige vragen rijzen bij uw beweringen.

Zo stelde u in het geheel niet te weten wat uw vader deed. U kon zelfs niet in algemene termen beschrijven wat hij deed. Gevraagd of u in't algemeen kan zeggen wat uw vader zoal deed, komt u niet verder dan: "Dat weet ik niet, ik kan niet meer details geven, hij zegde enkel aan mijn moeder dat hij met Hezb Islami werkte". U wist in het geheel niet waar hij werkte en kende geen andere personen die met hem samenwerkten (CGVS, p. 5). Vervolgens bevestigde u dat er verschillende facties binnen de Hezb Islami zijn, maar wist u niet bij welke factie uw vader dan wel was. U stelde enkel dat hij 'misschien' bij de factie van Gulbuddin Hekmatyar was (CGVS, p. 5). Dat u, afgezien van de loutere bewering dat uw vader lid van Hezbi Islami is, niet in het minst toelichting kan geven over zijn activiteiten is hoogst merkwaardig en roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande.

Uw gebrek aan formele scholing doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, aangezien de betrokkenheid van uw vader bij de Hezb Islami het essentiële element van uw asielaanvraag vormt. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u hierover enige toelichting kan geven. Dat u in het geheel geen spontane of concrete gegevens weet aan te brengen, roept ernstige vraagtekens op.

Verder is het bedenkelijk dat u niet kon verduidelijken of uw vader al dan niet problemen had met de taliban, noch wist u aan te geven waarom de taliban op zoek naar uw vader was. U had er zelfs geen idee van wat uw vader zou hebben kunnen doen om mogelijke problemen te veroorzaken met de groep die op zoek was naar hem (CGVS, p. 5). U kon evenmin verduidelijken waarom er werd gedreigd dat u zou worden meegenomen door de gewapende mannen die naar uw huis kwamen (CGVS, p. 6). Over deze gewapende personen kon u overigens niet eens met zekerheid zeggen of het mannen waren die betrokken waren bij de taliban of bij de Hezb Islami (CGVS, p. 5).

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Dat u zich geheel onwetend moet bekennen over zowat alle aspecten van uw asielmotieven, laat niet toe geloof te hechten aan uw voorgehouden vrees voor vervolging.

De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 19 juli 2011 een medisch onderzoek liet uitvoeren in het UZ te Antwerpen en hieruit bleek dat u op die datum ouder dan 18 jaar werd bevonden, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van een 1.7 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, ref.6/MIN/2011/15499 toegevoegd aan uw administratief dossier). Aan uw bewering 16 jaar te zijn geweest op het moment van uw asielaanvraag kan dan ook geen geloof worden gehecht.

De door u voorgelegde taskara van uw vader vermag niet voorgaande vaststellingen te wijzigen, aangezien dit een identiteitsdocument is en los staat van voorgaande opmerkingen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende duidelijkheid heeft verschaft over uw sociaal netwerk in Afghanistan. U zegde buiten uw moeder, uw broer en twee zussen helemaal geen familie te hebben in Afghanistan. U zou voornamelijk hebben kunnen rekenen op uw buurman, die u met 'oom' aansprak en die uw familie ondersteunde (CGVS, p. 14), die u naar Kabul bracht (CGVS, p. 9) en die uw reis naar Europa regelde. Het is evenwel opmerkelijk dat u de naam van deze 'oom' niet kent en dat u, buiten het feit dat hij Arab zou zijn, geen verdere uitleg kan geven over zijn familie (CGVS, p. 3, 8, 14), noch over zijn contacten in Kabul (CGVS, p. 10). Dat u enerzijds stelt in het geheel geen netwerk te bezitten maar u anderzijds in het geheel geen info weet te geven over de ene persoon die u steeds zou hebben ondersteund en zelfs uw reis (waarvan u zelfs niet weet hoeveel ze kostte of hoe ze gefinancierd werd p.4-9) regelde, doet vermoeden dat aan uw bewering dat u uitsluitend kan terugvallen op uw kerngezin en uw 'oom' (buurman) geen geloof kan worden gehecht. U schetst bijgevolg geen waarheidsgetrouw beeld van uw netwerk, achtergrond en profiel. Dit zijn elementen die van belang zijn voor de beoordeling van het al dan niet van toepassing zijn van het interne vluchtalternatief in uwen hoofde. U blijkt bovendien tweetalig te zijn (CGVS, p. 7) en bent een jongvolwassen persoon. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat het niet onredelijk is om aan te nemen dat u zich bij terugkeer naar het land kan vestigen in de hoofdstad Kabul teneinde zich aan de onveilige situatie in uw regio van herkomst te onttrekken. Gevraagd of u zich in Kabul zou kunnen vestigen stelde u bovendien dat u, naast uw persoonlijke problemen - waaraan geen geloof kan worden gehecht -, geen problemen te vrezen heeft in Kabul (CGVS, p. 9). In het licht van voorgaande vaststellingen is het redelijk om Kabul als referentiepunt voor de beoordeling van subsidiaire bescherming te nemen.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 52 § 2, 57/6 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort door de bocht gaat bij het nemen van Kabul als referentiepunt bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Hij is van mening dat hij op overtuigende wijze aantoonde dat hij en zijn voltallige familie afkomstig zijn uit Kosh Gombad, gelegen in het district Beshud, provincie Nangarhar. Volgens verzoeker baseert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op één element, namelijk dat verzoeker te weinig informatie zou hebben verschaft over zijn oom, een buurman die de familie bijstond tijdens hun problemen. Hij heeft echter alle gevraagde informatie verschaft, zo stelt hij, en voor eventuele lacunes in zijn kennis gaf hij een plausibele uitleg. Hij tracht de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen in verband met de naam van zijn oom, de familie van zijn oom, verdere informatie over zijn oom en de contacten die zijn oom had. Verder is verzoeker van mening dat zijn tweetaligheid en jongvolwassenheid niet relevant is voor de beoordeling van de subsidiaire bescherming ten aanzien van Kabul en herhaalt hij dat Kabul niet als uitgangspunt mag gebruikt worden. Verzoeker stelt voorts dat hij afgezien van zijn persoonlijke problemen, geen verdere problemen vreest in Kabul, maar dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk heeft te kennen gegeven dat hij niets te zoeken heeft in Kabul aangezien hij er geen familie heeft, er niemand kent en (afgezien van een korte overstap van een bus) nog nooit in de stad is geweest. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal door te concluderen dat hij onvoldoende duidelijkheid heeft verschaft over zijn sociaal netwerk en daarom Kabul in de plaats van Nangarhar als uitgangspunt neemt, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Verzoeker betwist niet dat Kabul relatief veilig is. Verzoeker verduidelijkt tenslotte de situatie in Nangarhar. Nangarhar is een provincie waarin de veiligheidssituatie als "highly insecure" wordt omschreven en waarin het geweld zelfs nog significant toenam de laatste tijd, hetgeen bevestigd wordt door een recent rapport van ANSO dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd ('ANSO Quarterly Data Report 2011' van The Afghan NGO Safety Office). Ter terechtzitting legt verzoekers raadsman een taskara neer en verduidelijkt dat er geen twijfel kan bestaan over verzoekers afkomst uit Nangarhar.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Zo kon verzoeker o.m. niet in algemene termen aangeven wat de activiteiten van zijn vader waren, wist hij evenmin bij welke factie zijn vader was en of deze al dan niet problemen had met de Taliban, noch waarom de Taliban op zoek was naar zijn vader. Verzoeker kon evenmin verduidelijken waarom er werd bedreigd dat hij zou worden meegenomen door de gewapende mannen die naar zijn huis kwamen. Verzoeker bleek aldus geheel onwetend over nagenoeg alle aspecten van zijn asielrelaas. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane

vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.4. Wat de vraag naar subsidiaire bescherming betreft omwille van de beweerde herkomst uit de provincie Nangarhar, merkt de Raad op dat voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet dienstig kan verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Verzoeker blijkt tweetalig te zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/02/2012, p. 7) en is een jongvolwassen persoon. Uit het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat het niet onredelijk is om aan te nemen dat hij zich bij terugkeer naar het land kan vestigen in de hoofdstad Kabul teneinde zich aan de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te onttrekken. Gevraagd of verzoeker zich in Kabul zou kunnen vestigen stelde hij zelfs dat hij, naast zijn persoonlijke problemen - waaraan geen geloof kan worden gehecht -, geen problemen te vrezen heeft in Kabul (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/02/2012, p. 9). Gelet op het voorgaande is de door verzoekers raadsman ter terechtzitting neergelegde taskara teneinde zijn afkomst uit Nangarhar aan te tonen dan ook niet dienstig.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in

Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd.

2.6. De door verzoeker bijgevoegde algemene informatie ('ANSO Quarterly Data Report 2011' van The Afghan NGO Safety Office) is dan ook niet van aard om deze uitgebreide en gedetailleerde analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

2.7. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF